

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10342/2025
16.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јовчић, адвокат из ..., против тужених Град Врање, кога заступа Градско правобранилаштво и ЈП „Водовод“ Врање, уз учешће умешача на страни првотуженог ПГТП „Саба белча“ из Прешева, чији је пуномоћник Зоран Стојановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог Града Врања, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1753/24 од 12.02.2025. године, у седници одржаној 16.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог Града Врања изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1753/24 од 12.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог Града Врања изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1753/24 од 12.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2498/23 од 02.10.2024. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде штете на стамбеном објекту који се налази на кп.бр. ... КО Врање 1, уписане у лист непокретности ... КО Врање 1, настале услед изливања фекалне канализационе мреже, солидарно исплате износ од 157.145,00 динара са каматом од 02.10.2024. године до исплате, док је тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио исплату законске затезне камате од 26.10.2023. године до 02.10.2024. године одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова поступка солидарно исплате износ од 140.633,00 динара са законском затезном каматом на износ од 114.750,00 динара, почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1753/24 од 12.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени Град Врање је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом, обавезани су тужени да тужиоцу накнаде материјалну штету насталу због изливања фекалне канализације, услед зачепљења шахта, приликом извођења радова близу шахта, које радове је изводио умешач на страни туженог Града Врања, док је тужени Град Врање био наручилац радова. С обзиром на то, да одлука о овом тужбеном захтеву зависи од утврђеног чињеничног стања, а нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања одлуку о основаности тужбеног захтева засновали на примени одредби материјалног права, па узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, то по оцени Врховног суда не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе нити ново тумачење права. Без утицаја на другачије одлучивање су ревизијски наводима којима се оспорава оцена доказа од стране првостепеног суда, имајући у виду да се на тај начин заправо оспорава утврђено чињенично стање, што није разлог за изјављивање посебне ревизије.

На основу изнетог, Врховни суд налази да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог Града Врања, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, није дозвољена ревизија.

Тужба ради накнаде штете поднета је 28.10.2023. године. Вредност предмета спора је 157.145,00 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о спору мале вредности, то следи да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија према члану 479. став 6. ЗПП, са којих разлога је Врховни суд, применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**